

Lasihuilun synty

Kiveksi kovettui sydän
poikasen aikanaan.
Mutta ei kelvannut kivi.
Se soraksi pirskonttiin.

Sora sai käytön hyvän,
kovissa teoissa maan.
Mutta ei kestänyt kovin
omaa kovuuttaan. Niinpä niin..

Hiekaksi sora sai tulla.
Jäälle se heitettiin.
Se inhosi työtänsä tätä
mattona talvisen maan.

Nyt kerran kovetetulla,
näköä on riittämiin,
sillä tulessa käytettiin sitä,
mutta kovana pysyi se vaan.

Se on kova, vaan läpi sen näen,
eikä kiviä kestää se voi,
sillä iloksi vierahan väen
se lasihuiluna sielutta soi.